

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 5 червня 2014 року № 23 (550)

КОЛИ ВИ ВМИРАЛИ, ВАМ ДЗВОНИ НЕ ГРАЛИ

Фото Юрія Гриньківа

Другого червня в Івано-Франківську відбувся похорон трьох правоохоронців, які загинули у збитому під Слов'янськом гелікоптері. В Івано-Франківській області оголошено траур. Серед дванадцяти загиблих – шестеро прикарпатців.

Троє з них іванофранківці – старший лейтенант міліції Василь Семанюк, старший прапорщик міліції Володимир Шарабуряк, прапорщик міліції Володимир Лисенчук.

Разом з ними загинули старший лейтенант міліції, заступник командира взводу Петро Безпалько з с. Крихівці, старшина Петро Остап'юк з с. Торговиця Коломийського району. Їх ховали на Коломийщині. Тіло старшого сержанта Віктора Яков'яка з с.Голосків цього ж району все ще не можуть доставити додому через бойові дії на Донбасі.

Площа перед Катедральним собором, де відбувалася служба, була вщент заповнена людьми. Прийшов весь особовий склад івано-франківської міліції, родичі, друзі військовослужбовців, керівництво міста й області.

Згодом траурна процесія пройшла вулицею Незалежності до Меморіального скверу.

Під час похорону правоохоронці пролунала сальва з автоматів. В кінці церемонії поховання випустили голубів – це традиція, яка існує серед військових, на вшанування пам'яті полеглих побратимів.

Герої не вмирають!

Продовження теми на 5-й стор.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Степан БРАЦЮНЬ:

«УКРАЇНА ВЖЕ НІКОЛИ НЕ БУДЕ ПРОРОСІЙСЬКОЮ»

В інтерв'ю Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня тижневику «Нація і Держава» порушено ті актуальні питання, які, без перебільшення, сьогодні перебувають на вістрі часу.

«Відповідальність – це те, чим політики платять за владу.»
Уінстон Черчілль

– Сьомого червня відбудеться інавгурація п'ятого Президента України. Петро Порошенко переміг на виборах із результатом 54,7 відсотка та одержав більшість голосів в усіх регіонах України. Це означає, що українці покладають на новообраного Президента великі надії, пов'язані насамперед із видворенням із Донбасу російських терористів і встановленням у країні миру. Такі виклики не стояли перед жодним із його попередників. Чи вдасться їх подолати керівникові нашої держави?

– Перелік проблем, які доведеться розв'язувати новообраному Президентові, насправді ширший. Бо крім війни на Сході України, маємо анексований Крим, зруйновану обороноздатність держави, жахливу корупцію і похідну від неї – знекровлену економіку, яка потребує невідкладного реформування, маємо неефективний парламент, низку соціальних питань і багато інших. Чи під силу їх вирішити Петрові Порошенку? Думаю, що так. Для цього є підстави. Десять мільйонів виборців, які за нього проголосували, довіряють йому, як політику, державному діячеві, а також поділяють сповідувані ним цінності – патріотизм, європейськість, безкомпромісність і відвагу – коли йдеться про національні інтереси України. А якщо народ солідарний із політикою Президента, то це – майже гарантія успіху. Незважаючи на те, що і Москва, і його запеклі друзі в Україні вдаватимуться до дискредитаційних «проектів», їм навряд чи вдасться похитнути довіру до лідера, якщо він чесно служить народу та його державі.

– Зрештою, такі потуги були і під час виборчої кампанії. Дехто із суперників Порошенка невтомно нагадував виборцям, що їхній кандидат – олігарх.

– Проте звучала й інша думка. Олігарх – це той, хто здобув свої статки коштом держави, іншими словами – грабуючи її бюджет. У цьому, наскільки мені відомо, ніхто й ніколи Порошенка не звинувачував. Він декларує свої прибутки. Знову ж таки, власним коштом фінансував виборчу кампанію. Це означає, що він не має боргів перед «інвесторами». Думаю, навпаки – він спонукатиме вітчизняних багатіїв інвестувати обороноздатність країни.

Закінчення на 4-й стор.

ВІТАННЯ

Президенту України Петру Порошенку – наші щирі вітання

Президенту України Порошенкові Петру Олексійовичу

Високодостойний пане Президенте!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас із обранням на посаду Президента України.

Ваша перемога у першому турі президентських виборів свідчить про високий авторитет у суспільстві як політика і державного мужа. Ця перемога є піднесенням духу українського народу, української нації, в якому випромінюється прагнення до найвищих цінностей: людської гідності, віри, свободи, правди і справедливості.

Сподіваємось, що після подій на Майдані, де ми спільно відстояли наше право бути в європейській сім'ї народів, право на нове життя, ефективну і демократичну владу, Ви докладете всіх зусиль для здійснення віковічних сподівань українського народу.

Віримо, що з Вашим обранням розпочнеться новий етап оновлення України, який забезпечить мир і стабільність у державі, її високу обороноздатність. Україна стане потужною, модерною державою, спроможною дати відсіч будь-якому ворогові і назавжди відіб'є у Росії агресивні зазіхання на нашу землю.

Віримо, Ви зумієте подолати корупцію, ствердити верховенство права, забезпечити розквіт держави.

Ми, українські націоналісти, щиро бажаємо Вам подолати ці надскладні виклики часу, твердо опираючись на українську національну ідею та українську політичну націю.

І нехай в цьому допоможе Вам Бог!

Слава Україні! Героям Слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ВІТАННЯ

Міському голові м.Києва
Кличку Віталію
Володимировичу

Високодостойний пане Голово!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас із обранням на посаду Київського міського Голови.

Довіра, висловлена Вам киянами, покладає на Вас величезну відповідальність за долю столиці нашої держави. У цей доленосний час, усі з надією чекають від Вас виважених кроків і мудрих рішень у реформуванні Києва та спрямуванні його до нового, європейського життя.

Ваша перемога – це перемога всіх нас, хто стояв на Майдані за наше древнє місто, за свою людську честь і гідність, за правду і справедливість, за українську національну ідею та право бути господарем на своїй землі.

Віримо, що Ви, як людина європейських цінностей і європейського способу мислення, зумієте розпочати новий, посправжньому демократичний етап розвитку столиці та станете містком єднання усіх патріотичних сил у подоланні корупції, ствердженні верховенства права, забезпеченні розвитку ефективного і демократичного міського самоуправління.

Ми, українські націоналісти, будемо Вам твердою запорукою у здійсненні цих віковічних сподівань, за які віддали свої життя мільйони кращих синів і дочок України!

Бажаємо Вам державної мудрості, терпіння і благословення Божого у подальшому служінні на благо київської громади!

Слава Україні! Героям Слава!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Степан БРАЦЮНЬ

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ЧИ МОЖЛИВО ЗНАЙТИ ПОРОЗУМІННЯ?

Нацгвардійці-Вевешники-Беркут…

Вчора на Майдані багато хто з нинішніх бійців АТО стояли один проти одного по різні боки барикад, сьогодні на Донеччині – по одну. У перспективі до них мали б врешті-решт приєднатися прозрілі місцеві сепаратисти, і вже всі разом, як українці, незалежно східного чи західного походження, звільняти нашу державу від окупантів. Бо те, що громадяни однієї країни стріляють один в одного, – це ненормально і протиприродно. Нормально і природно із зброєю в руках захищатись від зовнішнього ворога, того самого, який роками вбивав між нами клин, і ми на це велися.

Але як знайти порозуміння між собою, якщо ми за визначенням антагоністи? Немає точного рецепту, можливо, треба просто щиро почати один з одним розмовляти. Не жити чутками: «у мене сусідка, у сусідки брат, у брата друг, у друга ще хтось, так от він сказав… і це абсолютна правда», а, дивлячись один одному в очі, ділитись власним досвідом і аргументами.

Наведу приклад. Усі пам'ятають сюжет із козаком Михайлом Гаврилюком. Над ним знущалися люди із спецзагону «Ягуар». Потім на суді 9 квітня він вибачив своїх кривдників. У той день спецпризначенці, чоловік триста, прийшли до Печерського суду підтримати своїх підсудних колег, а самооборонці Майдану вишикувалися перед першою барикадою, готові прийняти бій. Потім, розібравшись, майданівці підійшли до беркутівців. Почалися словесні перепалки, взаємозвинувачення, але поступово напруга спала. І розійшлися мирно. Через пару тижнів «Ягуар» звільнив Харківську ОДА від сепаратистів. Тобто якби не «Ягуар», Харків разом із Донецьком і Луганськом міг би сьогодні бути в зоні проведення АТО. Як усі притомні люди знають, влада у нас в Харкові «ні риба ні м'ясо», і ні свої, ні чужі їх особливо не бентежать. Овочі, одним словом.

Дізнавшись, що «Ягуар» спить в ОДА на голій підлозі та може від голоду зовсім знесилитися, до них поквапилися дівчата з Євромайдану SOS – з борщами, курчатами, салатиками… І що ж ви думаєте? Ну, були спочатку підозрілі з-під лоба погляди, були дорікання, типу: «Заварили… а ми тепер розхльобуємо». Та врешті-решт, знайшлися спільні теми – сади, городи, саджанці… «Та коли б ми знали, що ви такі класні, такі рідні… Ми б одразу за вас були.»

Їм усім методично вбивали в голову, що ми на Майдані хочемо зруйнувати країну і продатись Америці, а їх усіх віддамо під трибунал. У результаті через тиждень їхнього перебування в Харківській ОДА і спілкування з нашими активістами вони запевнили харків'ян, що ніяких триколорів у місті, поки вони тут, не буде. І коли ягуарівців раптово перекинули під Луганськ і вони там справді бились, як герої, в цьому є також, вважаю, заслуга дівчат з «Громадської варти», які мотивували їх своїм ставленням, що ми – один народ, одна родина поза всіма політичними маніпуляціями, якими нас повсякчас стикають лобами.

Те ж зараз на блокпостах. Зрозуміло, що між нацгвардійцями-майданівцями і вевешниками чи беркутівцями існують тертя і недовіра, надто свіжі рани трагедії, яку пережили цієї зими. Але й тут крига поступово тане. Пані Неля Яровенко нещодавно розповіла, як їй на одному з блокпостів київський «Беркут» розповідав, що майданівці над їхніми убитими знущались, виколювали очі. Неля йому: «Назвіть мені прізвище цього постраждалого – я дізнаюсь адресу, поїду у його родичів пробачення просити на колінах за весь Майдан… Ні? Не знаєте. Бо їх немає. А ви чутками годуєтесь, шукаєте собі виправдання. А я от вам імена майданівців, адреси дружин і маленьких дітей їхніх, кому у Маріїнці відрізали голови, назвати можу.» Треба навчитися відрізняти правду від її імітації. Отак у спілкуванні полуда з очей спадає, і обставини сприяють, щоби по ділах один одного судили. Бо ж Беркуту під Семенівкою, де йдуть бої, не їхні прихильники – антимайданівці, а Неля та її друзі з Євромайдану SOS везуть намети, карімати, їжу… І забирають від них раненого собаку, який залишився від львівського Беркута. І розповідають телефоном командиру, що от зробили собаці у ветеринарній клініці операцію… Отак, по-людськи, по-християнськи зшиваються, затягуються поступово рани чужих маніпуляцій над нами: про східняків і західників, про бандерівців, якими тепер є усі ми в очах північного сусіда, як і майданівцями від народження (Жириновський).

Тому здається мені, що всі ці випробування, які зараз проходимо, Господь дає нам з великої любові, щоб ми нашу – несвою землю (Т.Шевченко) зробили нарешті своєю, духовним підґрунтям братської єдності і солідарності, незалежно від того, хто в якому регіоні живе, чим займається, де служить…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

А ПОРЯД – УКРАЇНСЬКІ СЕЛА

Остання поїздка до військовиків пройшла під знаком маків при дорозі, синьо-жовтого різноцвіття і дуже патріотичних корів, одна навіть із кульчиком у вусі. Вони щоранку дають для наших хлопців тепле парне молочко. Добре все ж таки, коли поряд з частинами українські села!!!

Голова Крайового Православного Братства Андрія Первозванного Вадим Приходченко передав, за списком потреб, біноклі, планшет, маскувальні сітки, поліетиленову плівку, для офіцерів – фірмові кобури, а також «британку»

Фото Ольги РІЗНИЧЕНКО

ВИБОРИ-2014

ПЕРЕМАГАЄ АВТОРИТЕТ І ОСОБИСТИЙ ПРИКЛАД

На виборах сільського голови с.Ганьківці Снятинського району 25 травня цього року серед семи претендентів на цей пост переміг Василь Шиян, член проводу Снятинського РО КУН, голова Ганьківського первинного осередку Конгресу. Серед великого розмаїття кандидатів на пост сільського гоолови покутяни віддали перевагу саме йому – Василю Шияну. Віддали тому, що було за що. Адже люди обрали того, хто кращий, хто з самих початків нашої Незалежності стояв на передньому краї боротьби за українську Україну.

Член ВУТ «Просвіта», засновник Ганьківського осередку НРУ «Голос волі», силами якого було відновлено хрест на честь скасування панщини та насипано символічну могилу «Борцям за волю України».

На теренах Снятинщини з ініціативи В.Шияна було організовано багато урочистих та патріотично-виховних заходів. З 1993 р. В.Шиян – член Конгресу Українських націоналістів, неодноразово обирався членом проводу Снятинської районної організації Конгресу. У 2007 р. ветерани Снятинщини обрали його керівником районного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів, яке очолює по даний час. Також він є засновником районного товариства Соборного Козацтва України «Січ». Василь Шиян – активний учасник Самооборони Майдану. Не один тиждень провів у Києві в найбільш тривожні дні. Він із молоддю села здійснив десятки екскурсій місцями бойової слави Української Повстанської Армії в області та за її межами.

У цей складний для держави і нації час, коли Україна опинилася у смертельній небезпеці, над її територіальною цілісністю нависла загроза, громада села зрозуміла, що її повинні очолювати такі самовіддані патріоти, яким є В.Шиян, і віддала йому заслужену перевагу.

Обласний провід Конгресу Івано-Франківської області вітає вибір мешканців с. Ганьківці і щиро вітає друга Василя з перемогою на виборах. Успіхів Василеві у його нелегкій роботі. І най допоможе йому в цьому Бог!

Роман САЛИГА,
голова секретаріату ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОНБАС: «ГАРЯЧА ТОЧКА»

ХТО У КОГО НА КОНТРОЛІ?

Марія ОЛІЙНИК

У Донецьку традиційно кожної суботи і неділі представники ДНР проводять на пл. Леніна оргії. Не стали винятком і минулі вихідні.

ТЕРОРИСТИ ПОГРОЖУЮТЬ ПРЕЗИДЕНТОВІ

31 травня близько тисячі осіб прийшли, щоб почути «прем'єр-міністра» «уряду» самопроголошеної «ДНР» – терористичної організації, громадянина РФ Олександра Бородая – політтехнолога, який народився і проживає в Москві, раніше займався «питанням Криму», а тепер займається «питанням Донецька».

Члени ДНР тусуються з прапорами «ДНР», Росії, «Русского блока» та «Народного ополчения Донбасса».

«Донбас – це Росія» – ревуть Бородаї, Пушиліни, Губарєви, Маковичі, Попови, Белоцерковські разом з істеричною публікою. Просять Путіна ввести війська для допомоги в боротьбі з «хунтою». А також озвучують плани цієї класичної війни Російської Федерації з Україною: їм мало ДНР. Їм недостатньо Новоросії, яку вони мають намір «обустроить» у рамках десяти областей. Кажуть, що не зупиняться, навіть захопивши Київ, бо їхня мета – дійти до західних кордонів України. І – жодних переговорів з керівництвом України.

Цікаву пропозицію оприлюднила представниця партії «Русского блока» Наталя Бєлоцерковська, діяльність якої заборонена в Україні. Вона запропонувала сформувати батальйон із жінок, які будуть блокувати військові частини на Донеччині під час захоплення їх терористами, і навіть зійшла з трибуни, щоб записувати охочих.

Координатор руху «Юго-Восток», депутат Донецької обласної ради Ірина Попова щодо інавгурації Петра Порошенка заявила таке: **«У них будет кровая инавгурация». Ось такі погрози Президентові України, якого вони не визнають!** І не думаю, що їх можна сприймати лише з гумором.

А на неділю всіх запросили на свято захисту дітей. Наступного дня близько 200 хворих, із неадекватною психікою людців відзначили свято дуже «креативно». Вони зі звірячою ненавистю, озлобленням і дикими вигуками топтали карамелі фабрики «Рошен», які викрали напередодні із магазину «Метро». Все це коїлось у присутності дітей і скидалося на відьомський шабаш. Виявляється, Донеччина є батьківщиною не тільки Володимира Сосюри, Олекси Тихого, Микити Шаповала, Анатолія Солов'яненка, а й звироднілих істот… Тим часом Партія Регіонів пропонує почути вимоги саме таких виродків.

ЩО ЗМІНИЛОСЯ В ДОНЕЦЬКУ ЗА ОСТАННІЙ ТИЖДЕНЬ

Єдина успішно проведена операція в рамках АТО без втрат з нашої сторони – операція з зачистки Донецького аеропорту 26 та 27 травня. О третій годині ночі декілька десятків озброєних бойовиків терористичної організації ДНР прибули в аеропорт і висунули ультиматум – вивести до 12.00 українських військових, які охороняли його внутрішній периметр. Вони якимось чином на даху розташували навіть зенітні установки. Українські військовики попередили, що дають годину, аби терористи залишили територію аеропорту. В результаті – 41 труп, причому 33 з них – громадяни РФ чеченської національності і лише вісім – громадяни України. Загинули ті чеченські бойовики, які напередодні незаконно, але безперешкодно перетнули на КАМзах і БТРах російсько-український кордон, маючи велику кількість вогнепальної зброї, боєприпасів і вибухівку, техніку, причому, не зустріли жодного опору з боку російських прикордонників. Президент Чечні Рамзан Кадиров заявив про присутність на Донбасі 14-ти своїх одноплемінників, які там опинилися добровільно, проте, якщо буде наказ Путіна, то він, Кадиров, відправить для наведення порядку в Україні 74 тисячі вимуштруваних головорізів. А поки що сотні поранених терористів лікуються за наш рахунок в шпиталях Донеччини.

27 травня вночі декілька десятків озброєних бойовиків ДНР увірвалися в спорткомплекс «Дружба», зв'язали охорону, викрали оргтехніку, плазмові екрани, автомобіль тощо і підпалили приміщення. На знак помсти. Повністю вигорів другий поверх. Пограбування і підпал пов'язують з негативними висловлюваннями народного депутата України, президента ХК «Донбас» Бориса Колесникова на адресу керівництва «ДНР» на телеканалі «Україна»:

«Наша страна испытала такое в 1946 году. Бандиты были безжалостно уничтожены. Двадцать лет было отдано на возрождение Донбасса ради того, чтобы сегодня самозванцы, бывшие деди-морозы, сотрудники МММ, которые ограбили украинский и русский народ – они будут строить Донбасс? Или уволенные и спившиеся политтехнологи – они будут строить счастье Донбасса? Донбасс такого не простит!». Реакція Бориса Колеснікова на цей вандалізм була ще сильнішою: «Как я и говорил неделю тому назад, деятели ДНР – это настоящая банда сомалийских пиратов, которым нет места в будущем Донбасса. У меня нет сомнений, что всей этой преступной структуре придет конец». Було б добре якби Колесников, Ахметов та інші діяли так, як Коломойський в Дніпропетровську.

У місті процвітає мародерство. Терористи так званої Донецької народної республіки розграбували гіпермаркет «Метро», розташований в районі аеропорту в Донецьку. Мародери вивозили товари із гіпермаркету декілька днів. Поки грабіжники громили гіпермаркет, міліція не втручалася. Це не сподобалось чеченським найманцям з батальйону «Схід». Вони 28 травня під'їхали на КАМазах та БТРах, оточили приміщення Донецької обласної державної адміністрації, яке перебувало під контролем «ДНР» з 6 квітня і де зберігалося викрадене з «Метро» та інших місць, провели зачистку тих, хто там окопався, та вилучивши награбоване. Деяких членів «ДНР» арештували. Наказали розібрати барикади з шин. Як заявили бойовики зі «Сходу», вони прибули боротися з мародерством і зрадою в рядах «деенерівців».

ОБЛАСТЬ – У РУКАХ ТЕРОРИСТІВ

Цього дня влада в «ДНР» перейшла від місцевих бандитів до заїжджих – професійних військових з батальйону «Схід». Хоча професійні військові вперше появились як «зелені чоловічки» ще 12 квітня при штурмі управління міліції в Слов'янську, донедавна вони не виходили на перший план, а виступали як самооборона «ДНР». «Схід» складається в основному з чеченців, осетинців, колишніх співробітників українських спецпідрозділів «Альфа» і «Беркут». Зокрема – командир спецпідрозділу «Альфа» СБУ в Донецькій області Олександр Ходаковський, який «працював» на зачистці Євромайдану, а зараз очолює Службу безпеки «ДНР», теж там.

Отже, 28 травня влада в Донецькій області перейшла під контроль російських диверсантів, а місцеві Пушиліни з Губарєвими та інші – у них на побігеньках. Під час заколоту наші силовики не появлялися. АТО теж не чутно було.

Виникає тепер питання: хто і від кого «зачищає» територію Донецької області? Збройні сили, різноманітні батальйони «Азов», «Дніпро», «Донбас», «Донбас-1», «Донбас-2» тощо захищають область від бандформувань чи навпаки – бандити зачищають область від Збройних Сил України, українських патріотів і невидимих тут батальйонів?

Бойовики, до яких постійно прибуває підкріплення і живої сили, і техніки, щоденно і безперешкодно захоплюють нові території, приміщення, риють окопи, будують нові блок-пости, беруть у заручники людей, викрадають автомобілі, грабують магазини, банки тощо. Інформація тільки за друге червня. Приїхав автобус з озброєними людьми, серед яких – багато осіб нео-слов'янської зовнішності. З ними – людина з кулеметом. Зайшли до редакції газети «Донбас», взяли в заручники головного редактора Олександра Брижа та його заступника Андрія Кривцуна і повезли в невідомому напрямку. Те ж саме вчинили з головним редактором газети «Вечерний Донецк» Леонідом Лапою (належить до медіахолдингу компанії СКМ Ріната Ахметова). Олександр Бриж – голова обласної організації Спілки журналістів України. Терористи висунули претензії, що їхні газети неправильно висвітлюють діяльність «ДНР».

Першого червня із гранатомета підірвали приміщення Торезького СБУ. Другого червня – один перехожий убитий і ще один поранений в результаті штурму бойовиками «ДНР» Шахтарського райвідділу міліції. Весь особовий склад Шахтарського РВ вивезли до Горлівки, де в захопленому будинку Горлівського міськуправління міліції перебуває один зі штабів терористів під керівництвом Безпера («Беса») – підполковника спецназу ГРУ. Те саме з Амвроївським РВ та Торезьким міським відділами міліції.

А про громадян і говорити нічого. Другого червня двох людей викрали невідомі бандити – озброєні, в масках – у Куйбишевському районі м. Донецька. В цьому ж районі того ж дня двоє невідомих увірвались у квартиру, викрали 26-річного хлопця. Список можна продовжувати. Захоплюють автомобілі, відключають українські канали, мародерствують. А що ж донецька влада? А вона не існує. Міські голови майже всюди відсторонені від виконання своїх обов'язків. Замість них «обрані» «народні мери», «народні губернатори» тощо. Голова Донецької ОДА Сергій Тарута відразу після виборів 25 травня втік разом з Ренатом Ахметовим до Києва. Приміщення обласних СБУ, міліції, прокуратури, податкової, військкомату, облдержтелерадіомовної компанії тощо захоплені бойовиками.

ВІЙСЬКОВИЙ СТАН – І НЕГАЙНО!

Народ наляканий. «ДНР» запровадила комендантський час з 20.00 до 06.00 ранку. Театри порожні. Місто порожнє. Бізнес зупинився. На стоянках і в дворах майже немає машин. Час від часу лунають постріли та вибухи. Де була радіо «Ера» – тепер на тій хвилі російські «Вести», які мені розповідають, що в Донецькому аеропорту, де йшов бій між українською армією і найманцями з Росії, українці розстріляли з мінометів мирних жителів Донецька. Час від часу виступають голова «Верховної Ради» ДНР Пушилін та керівник «уряду» Бородай зі своїми зверненнями до Путіна про допомогу.

А тепер питання до офіційного Києва: скільки це триватиме і що робити? І як вижити в сьогоднішньому Донецьку тим, хто хоче жити в Україні, а не якійсь ДИРІ?

У зв'язку з фактичною відсутністю органів державної влади та органів місцевого самоврядування та збройним нападом сусідньої держави, на території Донецької та Луганської областей треба негайно запровадити військовий стан.

Військовий стан – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням терміну дії цих обмежень. За виняткових обставин військовий стан застосовують для відновлення порядку в країні та збереження цивільної форми врядування, але частіше, навпаки – для відвернення процесів демократизації. Одночасно потрібно негайно перекрити державний кордон з РФ у місцях масового переходу диверсантів на територію України. Відновити діяльність силових структур, попередньо провівши розслідування зради в цих структурах. Припинити фінансування з державного та місцевих бюджетів життєдіяльності терористів та виплати зарплат зрадникам України.

З другого червня Петро Порошенко – повноцінний Президент України. Він мусить діяти рішуче і швидко, починати наводити порядок і відновити конституційний лад на Донбасі. Спосіб буде обирати його команда, і вона має знати правду: тут, на Донбасі, силами російських диверсантів, найманців і просто схиблених проводиться повномасштабна військова операція, тож треба діяти відповідно до ситуації, а не слухати голову Донецької ОДА, який чомусь брехав, що у нього все під контролем і він навіть забезпечить нам участь у виборах, у той час, як терористи ганяли його з приміщення до приміщення як зайця. Не щадити нікого, крім тих, хто складе зброю.

Паралельно необхідно розгорнути масштабну інформаційно-пропагандистську роботу серед місцевого населення. Тільки успішне і негайне звільнення Сходу України від «банди сомалійських піратів» дасть змогу здійснити економічні реформи.

Донецьк

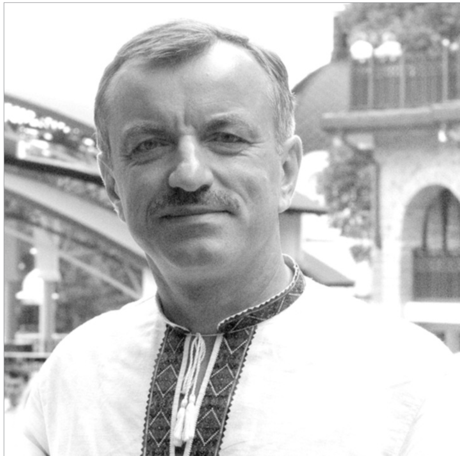

 ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Степан БРАЦЮНЬ:

«УКРАЇНА ВЖЕ НІКОЛИ НЕ БУДЕ ПРОРОСІЙСЬКОЮ»

– З чого, на Вашу думку, Президент має розпочинати рятувати державу, частина території якої анексована Росією, а ще одна – нею ж окупована?

– З дуже рішучих і конкретних дій.

– А саме?

– У Донецькій та Луганській областях, де російські диверсанти, бандити, кримінальні злочинці та наркомани вбивають українських громадян, чинять мародерство, розбій, захоплюють державні об'єкти, треба негайно запровадити військовий стан. Антитерористична операція в нинішньому вигляді більше тривати не може: сотні поранених і вбитих – надто дорога ціна.

Росія веде в східній Україні диверсійно-терористичну війну, і про це треба говорити відверто. Як і про слабку позицію української влади, її нерішучість, непрофесійність, що спонукає ворога до ще більшого нахабства. Обороною країни мають керувати висококласні фахівці, які в нас є, але чинна влада залучає не профі, а часто – просто невігласів за партійною квотою. Щоб покласти врешті цьому край, треба без зволікань сформувати єдиний орган керівництва, який буде координувати дії силових структур, забезпечувати їхню взаємодію. Для цього потрібно небагато – лише підписати указ Президента про створення Ставки Верховного Головнокомандування, якою не будуть керувати ні чиновники з РНБО, ні Адміністрація Президента. Місцем її постою буде не столиця, а територія, наближена до театру бойових дій. Кадровим потенціалом Ставки мають стати офіцери та генерали з високими моральними та професійними якостями. Жодних партійних квот чи телефонного права! Під час війни в армії не можуть бути паркетні генерали чи «блатні» офіцери, зрадники чи колаборанти.

– Сьогодні багато говорять про потребу люстрації. Вона допоможе?

– Люстрація потрібна. В армії, в усіх силових структурах. Але не від часів Адама та Єви… А за останні десять років. Багато українських військовиків загинули через зрадників-стукачів, засилля ефесбешної агентури в силових структурах. Навряд чи ФСБ залишала на Володимирській документальне підтвердження, вербуючи в свої агенти працівника МВС чи СБУ. Тому судити про людину треба по її вчинках і їхніх наслідках. Має бути люстрація керівного складу структур РНБО. Для цього необхідна воля політичного керівництва, яку новий Президент, сподіваємося, в скорому часі продемонструє.

– Поки що він «наводить мости» взаєморозуміння і співпраці з лідерами провідних країн світу. Той факт, що Петра Порошенка ще до інавгурації запросили на святкування двох знакових подій у Європі – відзначення 25-ліття перших вільних виборів у Польщі та 70-ліття висадки союзницьких військ у Нормандії, має означати позитивний посил для України?

– У такий спосіб цивілізований світ демонструє свою повагу і до України, і до її лідера. Запрошення українського Президента на ці заходи – цілком логічне, оскільки Україна зробила один із найбільших внесків у перемогу над нацизмом, як і зазнала чи не найбільших втрат. Для Порошенка – це ще й можливість встановити особисті контакти для налагодження співпраці з лідерами західних країн. Як відомо, в урочистих заходах бере участь президент США Барак Обама. Його чотириденне європейське турне розпочалося третього червня. Того ж дня він зустрічався з главами держав Східної та Центральної Європи, а наступного – з Президентом України.

– Вона, як інформують ЗМІ, пройшла успішно. Цікаво, чи обговорювалися під час зустрічі безпекові питання?

– Тема військової допомоги Україні звучала. Ще напередодні заступник міністра оборони США Дерек Шоле заявив, що США допоможуть Україні створити високоефективні збройні сили та вдвічі збільшать військову допомогу нашій країні. Зустріч президентів України та США відбулася за день до самміту «великої сімки» в Брюсселі, на якому буде розмова і про українські проблеми. Вона триватиме і в Нормандії. Думаю, Порошенко застосує весь свій дипломатичний хист, щоб переконати світових лідерів в необхідності політики найбільшого сприяння Україні.

– Минулого тижня в інтерв'ю «Washington Post» Петро Порошенко заявив, що Україна хотіла б укласти зі США договір про безпеку на кшталт Ленд-лізу. Чи можуть насправді появитися в Україні такі можливості завдяки першій зустрічі з Обамою?

– Для України було б добре, якби це була угода на кшталт тієї, яку США підписали з Ізраїлем. Вона передбачає надання Тель-Авіву щорічної військової допомоги у 2 мільярди доларів на закупівлю озброєнь для зміцнення обороноздатності та безпеки Ізраїлю. Поки що в нас із США немає двостороннього військового договору. В кожному разі в обіцянках військової допомоги має бути конкретика. І ще одне. Під час переговорів лідера США в Європі досягнуто консенсусу щодо спільної політики Європи і Америки відповідно до нової геополітичної ситуації в Європі, яку спровокувала РФ. Стратегічний вимір стосовно України – пришвидшення її інтеграції в Європу та надання їй допомоги у стабілізації внутрішньої ситуації. Це, на мій погляд, дає Україні шанс незабаром почути конкретний термін, після якого вона стане повноправним членом ЄС.

– Для цього, крім російської агресії, нам ще треба подолати й корупцію, яка руйнує не лише економіку, а й людські душі, вбиває життя. Наведу цитату про «тарифи» хабарів на кордоні з Росією – від Василя Коряка на gazeta.ua: «Розкажу про розцінки. КамАЗ зі зброєю – 100 тисяч доларів, вагон – 50 тисяч, один солдат – 5 тисяч. Звідки я це знаю? Маю джерело у відділі внутрішньої безпеки прикордонної служби. Там кажуть, якби вони підпорядковувалися СБУ, з їхньою інформацією можна було б посадити дві третини офіцерського складу… Найбільша ганьба – броньований джип від Жириновського з написом «ЛДПР». Може, він під землею пробрався? Та ні. Це зробили нахабно за великі гроші. Ну що ж ми з кордону посміховище робимо? Треба негайно змінити керівництво ДПСУ. І закрити кордон на замок». Як Вам такі одкровення?

– Повністю погоджуюся з їхнім автором: кордон з Росією – закрити, а керівництво ДПСУ, яке погрузло в корупції, всіх, хто до неї причетний, звільнити, віддати під суд як зрадників Батьківщини. Адже по суті вони брали гроші, прирікаючи на смерть українців. Боротьба з корупцією вимагає певного часу. Та ми навряд чи коли-небудь її позбудемося, якщо сьогодні дозволимо владі притягувати до відповідальності «стрілочника», а не конкретних осіб, які давали вказівки на вбивство українців, на розстріл Майдану. І не треба робити вигляд, що ми віримо, начебто ці накази віддавали Попов із Сівковичем. На моє переконання, їх віддавали ті високопоставлені чиновники, які благополучно, із усіма своїми статками виїхали за межі України. При цьому їм забезпечували якнайкомфортніший супровід ті, хто вже після Януковича опинився в структурах державної влади. Не думаю, що слідчим буде складно встановити їх поіменно. На це потрібна воля політичного керівництва країни. Поки що такої, із зрозумілих причин, не було.

Тим часом колишній працівник особистої охорони Януковича розповів, що його разом із свитою випустили з України, забезпечивши відповідний супровід, за великий хабар. Ішлося, каже охоронець, про три чи чотири мільярди, а от в якій валюті, він не знає. Думаю, в гривнях, які члени «сім'ї» Януковича перевозили в КАМАЗах. Конвертовану валюту зберігали в офшорах. Мабуть, Янукович розплатився із продажними чиновниками сповна і за всіх. В Україну безперешкодно повертався, спокійно перебував тут і знову виїжджав один із головних промоторів кривавої боротьби проти Майдану, явно причетний до загибелі Небесної Сотні Андрій Клюєв. Разом із своїм соратником Віктором Медведчуком вони роками плекали антиукраїнські структури, плели інтриги. Проте обоє надійно перебувають у статусі недоторканних, принаймні, допоки Україною кермують представники «Батьківщини». І коли влада оголошує в розшук тих, кого сама ж і випустила з України, то це блюзнірство і цинізм.

– Ви думаєте, що ці брутальні злочини, коли корупція переплітається із зрадою Батьківщини, мають шанси на розслідування? Але ж хлопці, які опинилися в міністерських кріслах після втечі Януковича, далеко не всі позбулися хапальних інстинктів…

– Знаєте, коли до влади йшов Янукович, то було очевидно, що він і його люди розглядають Україну лише як територію для пограбування. Вони не говорили високих слів, не переконували людей у своїх чеснотах і відданості Україні. Врешті вони повністю розграбували країну, спустошили державну скарбницю і спокійно втекли, бо мали чим розплатитися із своїми наступниками. Ті, хто прийшов до влади після перемоги Майдану, мали б щодня пам'ятати про Героїв Небесної Сотні, а також про багато сотень поранених і покалічених, які стали інвалідами. Запорукою їхньої порядності мають бути високі ідеали, за які кращі сини України йшли на смерть. І коли ці високі ідеали нівечаться корупційними схемами, коли їх топчуть продажні політики, то це такий же злочин, як і вбивство людини, бо йдеться про зраду полеглих за свободу і честь, про вбивство Душі та Віри. Такі злочини прощати не можна – вони проти людяності. Тому винних треба знайти. Чи покарають їх, якщо навіть вони будуть відомі поіменно? Не знаю…

– Як Ви знаєте, зараз склалася дещо напружена ситуація між київською владою та тими майданівцями, які не хочуть іти з Майдану. Конгрес Українських Націоналістів був однією із найактивніших майданівських структур, сформував сотню, постійно працювали наші намети, конгресівці завжди були на барикадах. Яка Ваша думка з приводу теперішнього статусу Майдану?

– Для кожного з нас Майдан – це місце нашої пам'яті – про Героїв, які не вмирають, про всенародне зрушення на боротьбу за Україну, місце, в якому закарбована наша новітня історія. Воно має бути увічнене, як меморіал – пам'ятник українській Свободі. Переконаний, що в тривожний час на поклик Майдану тут знову зійдуться люди з усієї України. Згодний, вимоги Майдану не виконані і нікому про них не дозволено забувати. Проте сьогодні ворог вторгся на територію двох українських областей. Сьогодні передній край боротьби саме там. Для майданівців бути там – це ще й обов'язок перед полеглими друзями. Гадаю, вони порозуміються і з Кличком, і з іншими соратниками, з якими разом були на барикадах.

– В інтерв'ю ми торкнулися лише кількох болючих проблем, для розв'язання яких потрібні гігантські зусилля Президента та його однодумців. У той же час деякі політики невтомно, як мантру, повторюють заклики до конституційних змін, які так обмежать повноваження Президента, що насправді можуть перетворити його в безправну, церемоніальну постать. Навіщо Україні слабкий керманич і де-факто – парламентська республіка?

– Ми знаємо витоки таких ініціатив… Коли в розпал президентської кампанії гарячково пропонувалися прожекти парламентсько-президентської , а насправді парламентської республіки з такими обмеженнями повноважень Президента, які не дозволяли йому впливати навіть на кадрові призначення силовиків, то в Кремлі це сприймали, як несподівано щедрий подарунок. Ще голосніше звучали голоси тих, хто хотів скасувати ОДА, очільників яких призначає поки що Президент, натомість обирати владу на місцях, мабуть, силами місцевих князьків, які перетворять місцевих жителів у покірний плебс. Та на це не зважали ті, які мали намір здобути реванш після парламентських виборів, формування більшості і врешті здобуття посади ду-у-уже сильного Прем'єра. Зараз ці акції дещо призупинилися. Особисто я вважаю, що Україні потрібний сильний лідер – Президент із такими повноваженнями, які дозволять йому забезпечити Україні розквіт і свободу.

– Коли, на Ваш погляд, мали б відбутися вибори до Верховної Ради?

– Якнайшвидше. Лише після парламентських виборів можна буде вести мову про перезавантаження влади, до якої прийдуть нові, молоді, високоосвічені люди. Це будуть європейці за способом мислення і життя. Для них корупція – це атавізм ганебного минулого і тільки. З приходом таких людей у владні структури розпочнеться нова доба в історії України, яка вже ніколи не буде проросійською.

– Швидше б вона настала…

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗУСТРІЧ У ВАРШАВІ

У середу, 4 червня, у Варшаві президент США Барак Обама і новообраний президент України Петро Порошенко обговорили, як позбавитися від тиску Росії.

Сторони обговорили, яку допомогу США можуть надати Україні в навчанні особового складу силових структур, а також у справі відновлення миру та економічного зростання.

Обама назвав обрання Порошенка на пост Президента України «мудрим рішенням» в нинішній кризовій ситуації в цій країні. Коментуючи майбутній в Брюсселі саміт «групи сімки», Барак Обама зазначив, що ця зустріч стане важливим сигналом підтримки Порошенка світовим співтовариством. Зі свого боку Порошенко високо оцінив солідарність західного світу з Україною. «Ми бачимо, що зараз весь світ перебуває на нашому боці. Агресор приречений на ізоляцію», – заявив він.

Раніше Порошенко провів окрему зустріч з Джоном Керрі. Глава держдепу США заявив, що його країна готується відсвяткувати перемогу Порошенка на церемонії інавгурації 7 червня. «Порошенко переміг скрізь. Цілком очевидно, що він отримав мандат на спробу ввести Україну в нову еру», – зазначив Керрі.

ПОГЛЯД

УКРАЇНА НА РОЗЛОМІ ГЛОБАЛЬНОЇ СИСТЕМИ БЕЗПЕКИ

Володимир ГОРБУЛІН

Система міжнародної безпеки за останні роки неодноразово піддавалася серйозним випробуванням, оскільки світ стрясали економічні кризи, соціальні революції та природні і при цьому військові конфлікти. Система скрипіла, хиталася, але все-таки трималася.

У моєму уявленні її можна порівняти з багаторівневою ієрархічною системою. На вершині цієї піраміди (така асоціація досить доречна) до 2000 р. перебували США. У першому десятилітті XXI ст. піраміда набирає усіченої конфігурації, оскільки потуга, сила та вплив дедалі більше переміщуються із Заходу на Схід. Проте і в усіченому варіанті на її вершині впродовж ще не менше 20 років перебуватимуть лише США, але вже в іншій якості.

Сьогодні США – не гегемон, а просто світовий лідер, тобто від глобальної всемогутності вони перейшли до глобальної переваги. Слід просто пам'ятати: політична й економічна системи США сконструйовані так, що внутрішня стабільність у цій країні нерозривно пов'язана з їхнім домінуванням у світі.

Так, є порядку 17 трлн дол. національного боргу, є соціальна несправедливість і нерівність, але є й 600–700 млрд військового бюджету щорічно та велика технологічна перевага у галузі створення ОВТ. І все-таки, попри цю перевагу, США однак доведеться потіснитися на усіченому майданчику міжнародної безпеки.

Найближче до них перебуває Китай. (Експерти прогнозують, що Китай за ВВП наздожене США вже до 2020 р., а не до 2030-го, як прогнозувалося раніше. Вражають цифри військового бюджету Піднебесної – у 2013 р. вони наблизилися до 110 млрд дол., а наступного року будуть вищі, ніж у восьми найбільших країн НАТО, за винятком США).

Нижче Китаю в ієрархічній піраміді (а вона асиметрична) перебувають ЄС і Росія, потім Індія та Бразилія, а ще нижче – потужні регіональні центри, такі як ПАР, Індонезія, Туреччина.

Я не можу описати всю світову ієрархію та визначити на ній точне місце України. Думаю, воно ближче до основи піраміди. Загалом, це було б непогано, легше загубитися, якби не одне «але».

У геополітиці місце держави визначають зовнішня політика, міжнародні відносини та географічне оточення. Отже, з територією нам не пощастило. Ми опинилися на зламі геополітичних інтересів Росії та Заходу.

А тому, хоч би в якому напрямі розвивалася система міжнародної безпеки, немає такого сценарію, при якому майбутні ризики та загрози оминули б Україну. Чому я не згадував існуючі? Тому що піраміду глобальної безпеки ніби оперізували і робили її стійкою системи міжнародних договорів: статутні документи ООН, Гельсінські угоди 1975 р. з безпеки та співробітництва. Для України додатково – Будапештський меморандум 1994 р., Великий договір із Росією 1997 р., Хартія про особливе партнерство з НАТО 1996 р. Всі ці та багато інших міжнародних угод Російська Федерація фактично дезавуювала.

Стійкою залишається тільки частина піраміди, де сегменти об'єднані у військово-політичні союзи. Загалом же піраміда дедалі більше нагадує Пізанську вежу. Чи впаде? Великою мірою залежить від розвитку російсько-українських відносин.

Свого часу розпад Югославії дозволив розвести країни по своїх національних квартирах із різним за масштабом застосуванням зброї, але загрози світового конфлікту не було, і про ядерну зброю ніхто не згадував.

Кримська криза змінила ситуацію. Якщо кілька місяців тому найгарячішими точками на планеті вважали Сирію, перманентно Іран та Північну Корею, то сьогодні координати світового конфлікту вперше проявились у Східній Європі так, як це вже було і в 1914-му та 1939 рр.

Анексія Криму та організація бойових дій на Південному Сході України з боку РФ свідчать про початок переформатування пострадянського простору силовими методами та формування нових кордонів РФ.

Україна сьогодні тестова країна для діючої стратегії президента Путіна. Його план – створення нової Росії шляхом військового захоплення територій колишніх радянських республік. Оскільки Україна – перший етап, то від його розвитку залежить і подальша корекція дій Москви.

Сьогодні назріла гостра необхідність термінового створення нових правил безпеки у світі. Причини: 1) високий ризик застосування зброї масового знищення однією зі сторін конфліктів (північні голоси вже звучать у Державній думі); 2) масова гонка озброєнь, поява великої кількості регіональних конфліктів і тіньовий перехід до стану підготовки нової світової війни.

Така ситуація породжує необхідність скликання та проведення зустрічі ключових держав (насамперед США, Росії, Китаю, ЄС) під умовною назвою «Ялта-2». Мета — визначення логіки в контексті безпеки щодо подальшого розвитку глобальної системи міжнародних відносин. Наприклад, не повинно бути повернення до багатополярного світу, в якому Росія – один із ключових регіональних гравців, але діє в умовах західної міжнародної ізоляції.

Тому, якщо «кримський механізм анексії» не отримає достойної відповіді на рівні ОБСЄ, НАТО, ООН, а також окремих світових держав, розпочнеться повільне занурення у некерований хаос. І все це на ґрунті економічних, соціальних, екологічних та сировинних проблем.

Що потрібно робити?

Нинішній каркас міжнародної безпеки становлять: неефективна ООН (через право вето в Раді безпеки), формалізована ОБСЄ (Росія не вперше порушує базові принципи її діяльності) і НАТО, яке не визначилося у своїй глобальній стратегії.

Першим кроком реформування чинної системи має стати зняття права вето у РБ ООН. Україна як країна, котра розпрощалася з третім за потужністю ядерним потенціалом і сьогодні зіштовхнулася з агресією проти власної незалежності з боку ядерної держави-гаранта, має право стукати туфлею на трибуні ООН. Стукайте, навіть якщо не відчиниться.

Друге. Фіксація непорушності нинішніх кордонів у Європі. Реформування міжнародної системи безпеки без чіткої фіксації принципу непорушності кордонів неможливе.

Третє. Нейтралізація неконтрольованого розширення клубу ядерних держав. Якщо Україна не отримає повноцінної компенсації з боку країн-гарантів Будапештського меморандуму, у світі в найближчому майбутньому з'явиться до десятка нових ядерних держав.

Четверте. Пошук нових рамок розміщення військових контингентів у Європі. Система балансу звичайних озброєнь у Європі більше схожа на дисбаланс, перекоси очевидні, особливо на кордонах України.

У цілому для формування нової системи безпеки західним країнам слід максимально чітко окреслити керівництву Росії можливі сценарії розвитку ситуації: або перспектива реальної міжнародної політичної та фінансово-економічної ізоляції, або повернення Росії в міжнародно-правове русло з виходом на нові масштабні домовленості із глобальної безпеки.

Українські інтереси сьогодні полягають не у позаблоковості й не в поверненні до прямої участі в НАТО, а в ініціюванні та реалізації на загальноєвропейському рівні механізму колективної безпеки, в якому на порушника чекає миттєвий і відчутний комплекс каральних заходів та санкцій.

І останнє, про що не хотілося говорити, але хочеться кричати. Ще 2006 р. на Українському форумі в доповіді «Безпека 2010», розглянувши всі можливі сценарії – нейтралітет по-європейськи, посилений нейтралітет, позаблоковість, участь у військово-політичних союзах, ми зробили висновок, що реалізація кожного з цих сценаріїв повинна спиратися на існуючий рівень власних збройних сил.

Однак пацифістський туман у головах багатьох наших керівників, бренд «нам ніхто не загрожує», і як наслідок – фінансування за залишковим принципом призвели до розвалу і ЗС, і ОПК. Сьогодні звідусюди звучать набатні заклики, але гроші здають на підтримку ЗС в основному рядові громадяни. Досі не прийнято ДОЗ. Усе сказане стосується вже не нехлюйства, а зовсім іншої статті Кримінального кодексу. І це наші власні проблеми. Тому, беручи участь у переформатуванні глобальної системи безпеки, ми повинні вирішити ці проблеми в першу чергу.

ДТ, ч. 18, 23 травня 2014 року

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ГЕНЕРАЛИ ПОМИРАЮТЬ СТОЯЧИ

Генерал-майор Сергій КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Генерал-майор Сергій Кульчицький, який загинув у небі над Слов'янськом, упокоївся на Личаківському кладовищі у Львові. Новітнього героя України проводжали в останню дорогу рідні, друзі та бойові побратими із 1-го батальйону Національної гвардії, які несуть службу на Сході країни.

«У неоголошеній війні, що ведеться проти України, разом із солдатами гинуть офіцери. Генерал-майор Сергій Кульчицький зустрів свою смерть у збитому терористами гелікоптері, стоячи. Він не впав, не став на коліна. Така це була людина – він ділив зі своїми бійцями і перемоги, і невдачі. Поділив із ними і смерть, показавши усім, яким має бути командир», – сказав у прощальному слові командувач Національною гвардією Степан Полторак.

Таким самовідданим Сергій Кульчицький був і в житті. Кожен із тих, кого я просила поділитись спогадами про загиблого, не замислюючись згадував якийсь епізод, який дописував до портрета генерала яскравий і добрий штрих. Давній товариш Микола Мудрик розповів, як Сергій Петрович, коли служив в Івано-Франківську, «пробивав» будівництво житла для своїх підлеглих. І таки спорудив багатоквартирний будинок, де оселилися сім'ї офіцерів. Шестеро із тодішніх черговиків розділили із своїм командиром смерть у гелікоптері.

Хтось із офіцерів згадав, як Сергій Петрович організовував вшанування 90-річного ветерана внутрішніх військ. З якою зворушливістю подбав про всі «дрібниці», щоб свято запам'яталося не тільки ювіляру, але й тим, хто прийшов йому на зміну, щоб бійці переконались: їх відданість і відвага не залишаться непоміченими.

А ще один давній друг – полковник авіації у відставці Сергій Сименович розповів про факт, який більше, ніж десятки красивих епітетів змальовує портрет воїна-патріота: у 1989 році, коли вже намітився розпад Радянського Союзу, Сергій Кульчицький підняв синьо-жовтий прапор України над Сєвероморському у Заполяр'ї, де тоді служив. А в 1991 році написав рапорт про бажання нести військову службу в незалежній Україні.

На віко труни побратими поклали поряд офіцерській кашкет і берет десантника. Адже свою військову стезю генерал-майор почав із військово-повітряних сил. Завершив її також у небі. Та й похоронений в одному ряду із Героями Небесної сотні.

За матеріалами ЗМІ

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

Харків – за єдину, соборну, вільну Україну

У перший день літа патріотично налаштовані харків'яни провели велике віче біля пам'ятника Шевченкові на підтримку української армії, що бореться проти тероризму на Сході, та пройшли тисячною ходою центром міста із стометровим прапором, наголошуючи, що Харків є українським містом.

Які настрої є домінуючими в колишній першій столиці України – патріотичні або спрямовані на розкол держави? Це питання здається очевидним, бо соціологічні опитування показують, що понад 70 відсотків городян вважають себе українськими громадянами та пов'язують своє майбутнє з незалежним розвитком України. Однак частина людей, за певної підтримки сепаратистських сил, намагаються показати зовсім іншу картинку, вони влаштовують зібрання біля пам'ятника Леніну, приносячи лозунги, направлені на підрив державності. Зазвичай на такі мітинги збирається лише кілька десятків не зовсім адекватних, досить агресивних та не високо освічених людей, точка зору яких сформована виключно російськими ЗМІ. Вони ворожо сприймають будь-які дані, що суперечать їхньому «світогляду». Тому харківські активісти проводять велику роботу – і виховну, і суто візуальну для демонстрації правдивої ситуації з настроєм міста. Вулиці, дороги та сквери прикрашають українським прапорами, дедалі більше машин мають за склом державні стрічки або прапорці. Велику підтримку волонтери надають армії, прикордонникам, пораненим у шпиталі та втікачам з Донбасу та Криму. Також громада проводить роботу з місцевою владою, яка досить повільно переходить до нового розуміння справжньої реальності. Нещодавно активісти викрили спробу комунальників зняти частину державних прапорів по вулиці Сумській серед ночі та змусили їх повернути на місце ці прапори, куплені за рахунок громади та встановлені власноруч.

Чисельний та позитивний патріотичний мітинг першого червня в центрі міста у порівнянні з купкою проросійських демонстрантів став черговим доказом того, що Харків – за єдину, соборну, вільну Україну.

Олена СОКОЛИНСЬКА, Харків

ТОЧКА ЗОРУ

ЯК АРМІЮ УКРАЇНИ РОБИЛИ НЕДІЄЗДАТНОЮ

Події у Криму, а тепер ще й у Донбасі, показали, що силові структури України виявилися неефективними і нефункціональними. Деякі дотепники називають українських силовиків «слабовиками». Йдеться не лише про кадрові, організаційні та фінансові аспекти такого невтішного стану, а насамперед про ідеологічно-виховний, про те, як протягом 20 років виховувався особливий склад армії, СБУ і МВС. Армія так і залишилася уламком радянської армії, дітищем російсько-радянської військової традиції. Це пов'язано також із тим, що у процесі виховної роботи дуже активно акцентували на так званій «спільній» радянсько-російській воєнній історії і героїці, залишаючи на маргінесі власне українське, постійно нав'язуючи наслідування зразків СРСР і Росії.

Навіть однострої військовослужбовців Росії і України недосвідченій людині важко розрізнити, бо моделювання таких у Збройних силах України відбувалося на радянській копил із невеличкими змінами. А це також дуже важливий аспект – власна форма одягу для захисників країни. Однак тут намагалися не дуже відрізнятися від російських колег, мовляв, українське військо – то місцевий варіант російського.

За всієї риторики про євроатлантичну інтеграцію агресії чомусь чекали з Заходу, а не зі Сходу, війська зосереджували на тому напрямку, а на Сході була порожнеча, бо там же «стратегічний партнер». Кажуть, що на Луганщині було дисльковано аж 93 солдати Збройних сил України…

Усій країні навіювали, що ніякої мілітарної загрози для України не існує, а тим більше її геть немає з боку «братньої держави», хоча будь-яка людина, що здатна тверезо і адекватно мислити, не могла не розуміти, що немає для України небезпечнішого ворога, ніж колишня метрополія, де як верхівка, так і загал мріють про імперський реванш.

Щоб мати про це уяву треба було лише дивитися російські телеканали і читати російські газети, тим більше що дефіциту всього цього в Україні не було. Від початку було ясно, що рано чи пізно Росія спробує напасти на Україну, питання полягало лише в тому, коли саме.

ЯКА ІДЕОЛОГІЯ?

Силові структури України перебували в полоні ідеології «дружби з Росією», хоч в Росії переважали недоброзичливі щодо України суспільні концепти і масові настрої, а антиукраїнська пропаганда набирала обертів ще з часів Кучми і конфлікту навколо острова Тузла. Ця ідеологія протягом тривалого часу була духовною зброєю Кремля, але цікаво, що вона ніколи не заважала йому діяти проти України, проте завжди заважала Україні захищатися.

Влада України всупереч фактам всіляко насаджувала цю ідеологію в армії і флоті, змушуючи, наприклад у ВМС українських адміралів обійматися з російськими і зображувати те, чого насправді не було, адже від самого початку формування українських ВМС у 1992 році російські колеги демонстрували переважно ворожість. Українських військових ідейно виховували на «непорушному братерстві», «російсько-українській єдності», «спільному корінні» та інших витворах політичної міфології. Навіть спецслужби надто тісно співпрацювали, настільки тісно, що за часів Януковича і шефа СБУ Якименка патріотична громадськість України почала єхидно називати СБУ так: ФСБ (У). Однак одна розумна людина справедливо зазначила: «Можуть бути дружні держави, але не може бути дружніх спецслужб».

На відміну від українського, російський офіцерський корпус на цю «дружню» демагогію не купувався і його поведінка під час агресії проти України в 2014 році це засвідчує.

Збройним силам України нав'язувався культ «великої вітчизняної війни» – останній міф кремлівської великодержавності, що й досі всіляко охороняється верхівкою Росії навіть засобами кримінального переслідування. Треба розуміти, що міф «ВВВ» працює виключно на імперські інтереси Кремля, А на Україну, Молдову, Балтію, Закавказзя він ніколи не працював і не буде працювати, адже він уже повністю використаний Москвою на створення потужної ідеологічної машини геополітичної експансії і поділу Європи на сфери впливу. Тому українське військо виховували на ідеології іншої держави, а не своєї власної, тому формувався у ЗС України насправді російсько-радянський, а не український патріотизм, не розуміння того, що українці мають свою власну історію, своє власне місце в Європі та світі і є самостійною нацією, а не довагком до росіян.

ЩО ЦЕ БУЛО?

Уся система виховання силових структур України з огляду на ідеологічну стратегію була хибною. Чимало військових частин України зберегли радянські бойові нагороди і назви, прапори, що мало нагадувати про воєнну звитягу армії іншої держави і зберігало ідейну наступність з нею. Глорифікація сталінських маршалів, генералів і адміралів, найменування на честь них військово-навчальних закладів незалежної України також відіграло свою роль у процесі деукраїнізації Збройних сил. Саме вже за часів незалежності на будівлі Міністерства оборони з'явилися нагруддя сталінських полководців Жукова і Ватутіна. Для погруддь полководців УНР і УПА там місця не знайшлося… Не відбулося емансипації українського війська від російсько-більшовицької спадщини, наявність якої плекала надії московських відроджувачів імперії на легку інкорпорацію України до складу Росії.

Українських військовиків переконували, що радянська історія – то їхня історія, що радянська армія – то їхня армія, відповідно і правонаступники тієї армії є братами і союзниками. Саме таке ідеологічне навіювання практично унеможливило опір українських військових з'єднань у Криму в лютому-березні 2014 року. Армію України було ідеологічно розкладено насамперед примарами «непорушної українсько-російської дружби». Ідеологічно розкладена армія не здатна воювати.

Тому нині треба робити фундаментальні висновки, у першу чергу щодо докорінної зміни системи виховання особового складу армії та інших силових структур. Все має у цій сфері будуватися на вихованні українського патріотизму, а це не можна зробити на основі комплексу меншовартісної нації, держави і війська, на комплексі молодшого партнера, помічника старшого російського «брата». Таке виховання неминуче формує той людський матеріал, який Василь Стус називав «нацією сержантів».

Армія України сьогодні виявилась саме такою, якою її всі роки незалежності виховувало вище політичне керівництво держави, з офіцерами-заробітчанами, паркетними генералами, голодними солдатами і цілковитим нерозумінням того, для чого вона, ця армія, існує…

Ігор ЛОСЄВ,
кандидат філософських наук,
доцент кафедри
культурології НаУКМА

АКЦЕНТИ

Лілія Шевцова:
«УКРАЇНА ЗРОБИЛА СВІЙ ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ВИБІР»

Політика Москви стосовно Києва зазнає деяких змін після виборів президента України, але Кремль, як і раніше, продовжить спроби дестабілізувати становище в сусідній країні, вважає провідний дослідник Московського центру Карнегі Лілія Шевцова. Про це вона сказала в ексклюзивному інтерв'ю кореспонденту Російської служби «Голосу Америки» у понеділок, 26 травня.

– Ліліє Федорівно, чи зміниться, на ваш погляд, після президентських виборів 25 травня підхід Москви до вирішення української кризи?

– Думаю, політика Кремля щодо України буде визначатися, насамперед, двома факторами. Перший – внутрішньополітична ситуація в самій Росії. Це те, в якій мірі Володимир Путін відчуває загрозу для свого нескінченного перебування при владі. Бо зовнішня політика Росії – в першу чергу відносини з новими незалежними державами – визначається внутрішньополітичним порядком денним. Будь-яка загроза владі негайно викликає у Москви синдром «обложеної фортеці», а також прагнення знаходити ворога всередині і поза. Як виявилося, перетворення українського фактора на чинник російської військово-патріотичної мобілізації пройшло дуже успішно. І, безсумнівно, Україна в цьому сенсі буде використовуватися Кремлем і далі. Друге – вектор розвитку України. Цей вектор визначений у неділю 25 травня.

– У чому основне значення президентських виборів в Україні?

– Вони важливі навіть не тим, хто висунутий на них в якості президента. Персоналії тут менш істотні. Вибори важливі, по-перше, тим, що відбулися в умовах ситуації виняткової напруженості і загрози для існування української держави. Українці у своїй масі, причому, починаючи із заходу, і закінчуючи центром, частиною сходу, а також півднем країни, проголосували за суверенітет, незалежність і європейський шлях розвитку. А такі кандидати на посаду українського президента як Добкін і Тігіпко, які розглядалися ка символ проросійської орієнтації – символ всього того, за що виступають самопроголошені республіки в Донецьку і Луганську, – програли. Програв, до речі, і представник правої націоналістичної меншини, отримавши, судячи за попередніми підрахунками, не більше одного-двох відсотків голосів. Україна зробила свій геополітичний, цивілізаційний вибір. І цей факт, звичайно, багато в чому визначатиме позиції і настрої Путіна відносно України.

– Яку тактику, по-вашому, обере Кремль?

– Тепер, після того як сценарій прямого жорсткого тиску і анексій нових українських територій, очевидно, в розумінні Кремля, вичерпав себе, вважаю, що тактика відносно України буде визначатися необхідністю проводити з новим українським урядом, який вже важко звинуватити у нелегітимності, переговори щодо найбільш нагальних проблем. Це газове питання, питання товарообігу і так далі. При цьому Кремль, безсумнівно, продовжить політику дестабілізації там, де можливо, передусім на сході України. Схоже, Кремль відносно сходу України весь час буде коливатися між варіантами Придністров'я і Абхазії з Північною Осетією.

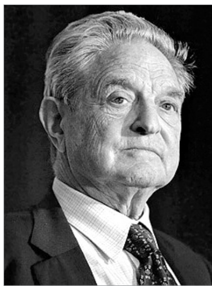
Крім того, вже зараз ясно, що Москва намагатиметься використовувати варіант конституційної реформи в Україні, а також той фактор, що наближаються дострокові вибори українського парламенту, який є атавізмом епохи Януковича. І ось тут Москва, звичайно ж, за допомогою і фінансів і політтехнологів постарається втрутитися в ситуацію з надією сформувати в новому українському парламенті щось на зразок Партії регіонів, або з метою підтримки деяких проросійськи орієнтованих утворень. Про це Путін недавно досить чітко сказав на петербурзькому економічному форумі.

Треба розуміти, що президент України може стати свого роду перехідною фігурою. Не виключено, що в кінцевому підсумку все буде вирішуватися в парламенті. Україна повертається до парламентсько-президентської республіки. І тут гра Москви на українському полі ще не завершена. Словом, перед Україною стоїть маса викликів. І багато в чому те, як вона відповість на них, залежить від того, чи здатна українська еліта, нарешті, консолідуватися навколо одного сценарію розвитку країни, чи здатна вона зрозуміти і усвідомити вибір, який зробив народ на користь Європи. Також багато що залежатиме від того, наскільки зуміє контролювати ситуацію Петро Порошенко, і як він її буде усвідомлювати.

«Голос Америки»

 ПОГЛЯД

УКРАЇНСЬКИЙ РЯТУВАЛЬНИЙ ПОЯС ЄВРОПИ

Джордж СОРОС

Вибори до Європарламенту минулими вихідними і президентські вибори в Україні принесли абсолютно протилежні результати. Виборці Європи висловили своє незадоволення тим як нині функціонує Європейський Союз, тим часом як український народ продемонстрував своє прагнення до асоціації з ЄС. Європейські лідери та громадяни повинні скористатися цією можливістю, щоб зрозуміти, що це означає та яким чином допомога Україні може допомогти Європі...

ЄС заздалегідь був задуманий для того, щоб стати постійним міцним союзом суверенних держав, які бажають об'єднати дедалі більшу частку свого суверенітету заради загального блага. Це був сміливий експеримент міжнародного управління й верховенства закону, спрямованого на заміну націоналізму і застосування сили.

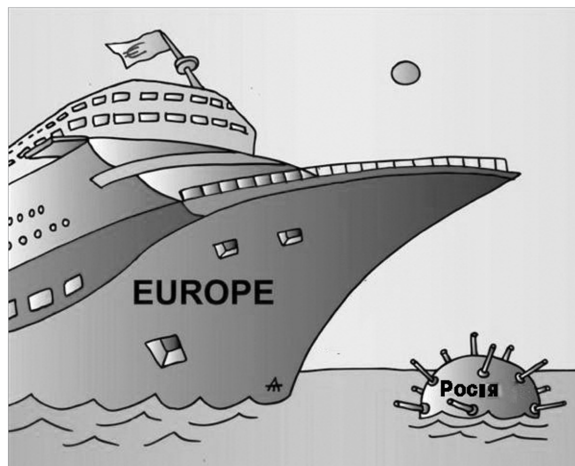
На жаль, криза євро перетворила ЄС на щось зовсім інше: відносини кредиторів та боржників, у яких країни-кредитори нав'язують умови, які закріплюють їхнє панування. Зважаючи на низьку явку на виборах до Європарламенту і те, що до підтримки прем'єр-міністра Італії Маттео Рензі додалися антиєвропейські голоси лівих і правих, можна стверджувати, що більшість громадян виступає проти такого стану справ.

На цьому тлі в час, коли сміливий експеримент Європи з міжнародного управління дає збої, Росія стає небезпечним конкурентом ЄС, який має глобальні геополітичні амбіції та готовий застосувати силу. Путін експлуатує етнічну національну ідеологію (і підтримку з боку православної Церкви) у зміцненні свого режиму. Справді, виступаючи минулого місяця на «Прямій лінії», він звеличував генетичні цінності російського народу. Анексія Криму зробила його популярним на Батьківщині, і його зусилля з послаблення світового панування Америки, зокрема шляхом укладання союзу з Китаєм, сприятливо резонує в іншій частині світу.

Але самодостатність режиму Путіна йде врозріз зі стратегічними інтересами Росії. Росія виграє більше від тісної співпраці з ЄС і США, натомість застосування репресій у Росії та щодо України призводить до зовсім інших наслідків. Незважаючи на високі ціни на нафту, економіка Росії слабшає через втечу капіталу й відплив мізків. Застосування насильства на київському Майдані призвело до народження нової України, яка рішуче не налаштована ставати частиною нової Російської імперії.

Успіх нової України становитиме загрозу для існування правління Путіна в Росії. Саме тому він намагається так сильно дестабілізувати Україну шляхом сприяння самопроголошеним сепаратистським республікам у східних регіонах України.

Оскільки найбільший роботодавець Донбасу мобілізує протести проти сепаратистів, план Путіна може не працювати, і він тепер, ймовірно, визнає результати президентських виборів, що дозволить уникнути додаткових санкцій. Але Росія, очевидно, шукатиме інші шляхи дестабілізації нової України, що не має бути чимось дуже складним, зважаючи на те, що сили безпеки, які служили корумпованому режиму колишнього президента Віктора Януковича, деморалізовані і не обов'язково лояльні до нового керівництва.

Все це відбулося дуже швидко й зовсім нещодавно. І ЄС, і США переймаються своїми внутрішніми проблемами і здебільшого не усвідомлюють геополітичної та ідеологічної загрози, яка становить путінська Росія. Як їм доцільно реагувати?

Перше завдання полягає в тому, щоб протидіяти зусиллям Росії з дестабілізації України. З огляду на «бюджетний договір» ЄС та інші правила, які обмежують масштаби державної допомоги, потрібне інноваційне мислення. Найефективнішим засобом було б запропонувати безплатне страхування політичних ризиків для тих, хто інвестує або робить бізнес з Україною. Це надасть можливість підтримати економіку, незважаючи на політичні потрясіння, та означатиме для українців, що ЄС і США – як уряди, так і приватні інвестори – є віданими щодо українців. Бізнес прямуватиме до знову відкритого і перспективного ринку, якщо йому буде повністю компенсовано збитки, спричинені політичними подіями, які він не може контролювати.

Страхування політичних ризиків може здаватися занадто складним, щоб його швидко реалізувати. Насправді, страхування цього типу вже існує. Приватні страховики і перестраховики, як, наприклад, німецька компанія Euler Hermes, пропонували його протягом багатьох років. Так само роблять такі державні установи, як агентство з багатосторонніх інвестиційних гарантій Світового банку та Міжнародна корпорація приватних інвестицій уряду США. Однак вони повинні стягувати значні внески, щоб покрити вартість перестрахування.

Зіткнувшись із вартісними страховими внесками, більшість підприємств просто чекатиме на узбіччі, доки мине буря. Саме тому зацікавлені уряди повинні взяти на себе функцію з перестрахування й використовувати свої органи тільки для адміністрування страхових полісів.

Вони могли б гарантувати збитки так само, як вони підписувались під гарантіями Світового банку: кожен уряд зробить свій посильний внесок пропорційно капіталу й додасть решту у вигляді відзивного капіталу, який був би доступним у разі, якби збитки було реально виплачено. ЄС мав би змінити фіскальний договір, щоб виключити відзивний капітал і дозволити амортизацію фактичних втрат протягом кількох років. Гарантії цього виду мають характерну особливість: що більше вони переконливі – то менше шансів, що їх буде задіяно; перестрахування, ймовірно, виявиться значною мірою не пов'язаним із витратами. Світовий банк – живий цьому приклад.

Діючи швидко й переконливо, ЄС міг би врятувати Україну – і себе також. Те, що я пропоную для України, також може бути реалізовано в Євросоюзі. Допоки дуже багато виробничих ресурсів перебуває в режимі очікування, мало б сенс звільнити від інвестицій від фіскального договору, що, врешті-решт, виправдає себе. Рензі, зі свого боку, виступає саме за цей курс дій.

Путін планує перетворити Крим на вітрину, витративши на це понад 50 млрд євро в найближчі кілька років. За європейської підтримки Україна могла б виглядати значно привабливішою. І якщо така ініціатива знаменує собою початок політики зростання, чого Європа так сильно потребує, то, рятуючи Україну, Європа також врятує себе.

Газета «День», № 99

 НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

РОСІЯНИ СХВАЛЮЮТЬ ВІЙНУ ПРОТИ УКРАЇНИ

Число росіян, які схвалюють можливе приєднання українських територій як нових суб'єктів РФ, скоротилося порівняно з березнем 2014 р. Про це свідчать результати опитування, проведеного російською недержавною дослідницькою організації «Левада-центр» 23-26 травня.

На початку березня майже половина росіян (49 відсотків) говорили, що в разі проведення референдуму в Південно-Східному регіоні з позитивним рішенням про включення до складу РФ його слід прийняти, а в травні вже 21відсоток.

Тільки 26 відсотків респондентів хотіли би бачити політичне майбутнє Південно-Східних регіонів України як частини Росії. 36 відсотків – за незалежність Південно-Сходу і від Києва, і від Росії. У зв'язку з цим 72 відсотки опитаних вважають, що необхідно визнати незалежність ДНР.

89 відсотків опитаних вважають, що Росія повинна надати ЛНР і ДНР дипломатичну підтримку, 70 відсотків виступають за економічну допомогу, а 58 відсотків вважають за необхідне надати сепаратистам військово-технічну підтримку. За введення військ в Україну виступають 31 відсоток.

Крім того, 61відсоток респондентів позитивно оцінює те, що на Сході України воюють «російські добровольці».

Опитування було проведено 23-26 травня 2014 року за репрезентативною російською вибіркою. Статистична похибка даних цих досліджень не перевищує 3,4 відсотка.

Рада дозволила заарештувати Царьова

Верховна Рада дала згоду на притягнення до кримінальної відповідальності та арешт народного депутата Олега Царьова. При цьому парламент дав згоду на притягнення до кримінальної відповідальності Царьов лише під час повторного голосування.

Спочатку «за» проголосували лише 222 народних депутата, а потім – 235 із 302 зареєстрованих у сесійній залі.

Також народні депутати дали згоду на арешт Царьова. За дане рішення проголосували 226 народних депутатів із 301 зареєстрованого у сесійній залі.

Суд заарештував батюшку-терориста

Марецького підозрюють у скоєнні злочину, передбаченого статтею КК України «терористичний акт, здійснений за попередньою змовою групою осіб».

Суд заарештував активіста так званого Донського козацтва, настоятеля одного з храмів Української православної церкви Московського патріархату Луганської області Володимира Марецького, підозрюваного в тероризмі. Про це йдеться у повідомленні пресслужби прокуратури Харківської області.

«За клопотанням прокурорів – процесуальних керівників Володимиру Марецькому слідчим суддею обрано запобіжний захід у вигляді утримання під вартою без визначення суми застави», – йдеться в повідомленні.

Марецького підозрюють у скоєнні злочину, передбаченого статтею КК України «терористичний акт, здійснений за попередньою змовою групою осіб». Запобіжний захід обрано на 2 місяці, які підозрюваний проведе у слідчому ізоляторі.

Нагадаємо, у Новоайдарському районі Луганської області вбито 2 і затримано 13 терористів, які захопили виборчі бюлетені 25 травня. За номерами відібраної у затриманих зброї було встановлено, що вона раніше належала військовій частині, яка була розформована російськими військовими на території Криму. Серед затриманих – настоятель храму Української православної церкви Московського патріархату Володимир Марецький і працівник самопроголошеної прокуратури Джанкоя Саклаков.

ZN.UA

 ВАЖЛИВО

РОСІЮ – ДО СУДУ. ЗА ГРАБУНОК

Україна вже подала позови до Європейського суду з прав людини безпосередньо за анексію Криму.

Україна має намір найближчим часом підготувати й подати позов до Російської Федерації на суму понад 1 трлн грн за незаконне захоплення й грабіж України, заявив у ході виступу в уряді прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

Як передає кореспондент УНІАН, за його словами, «Україна почала процеси, а Генеральна прокуратура почала розслідування. І в рамках кримінальної справи український уряд подає позов на суму понад 1 трлн грн. Проблеми лежать у міжнародній правовій площині. Не так багато опцій, куди подати до суду. Але не розкриваючи всі юридичні деталі, я скажу: ми використовуємо всі можливі й законні методи для того, щоб притягти Росію до суду».

Яценюк зазначив, що Україна вже подала позови до Європейського суду з прав людини безпосередньо за анексію Криму. «Ми готуємо й інші позови – зокрема, й до органів державної влади та управління РФ за незаконне захоплення і грабіж України. За це треба буде відповісти. Ми розуміємо, що такі судові процеси не проходять за місяць, але такі процеси матимуть результат», – запевнив глава уряду.

Як повідомляв УНІАН, 16 березня за військової та політичної підтримки Російської Федерації в Криму відбувся неконституційний і невизнаний світом референдум про самовизначення Криму. За даними самопроголошеної кримської влади 96,77% тих, хто взяли участь у голосуванні, висловилися за приєднання Криму до Росії.

17 березня нелегітимний парламент Криму проголосив регіон незалежною суверенною державою – Республікою Крим – і звернувся до Росії з пропозицією про прийняття Республіки Крим до складу РФ як нового суб'єкта зі статусом республіки.

18 березня в Кремлі було підписано так званий «договір» про прийняття до складу РФ Криму й Севастополя.

Наприкінці травня міністр юстиції Павло Петренко заявив, що Мін'юст звернувся із пропозицією до Генеральної прокуратури України розглянути можливість арешту й відчуження на користь України російського державного майна як компенсацію збитків за анексію Криму Російською Федерацією. За словами Петренка, загальна сума збитків, завданих Україні анексією Криму Російською Федерацією, становить 1 трильйон 80 мільярдів гривень, без урахування вартості корисних копалин і упущеної вигоди.

УНІАН

 СОВІСТЬ НАЦІЇ

БИТВА ЗА КРИМ МУСТАФИ ДЖЕМІЛЄВА

Екс-голова «Меджлісу» кримських татар Мустафа Джемілєв став лауреатом премії «Солідарність», заснованої урядом Польщі. Через 70 років після депортації він знову бореться за право жити на батьківщині.

Коли в кінці лютого в Криму посилилися проросійські настрої, тисячі татар виходили на демонстрації проти сепаратизму. Незадовго до анексії Криму перетягнути Джемілєва на свій бік, схоже, намагався президент Росії Володимир Путін. Як розповідав у одному з інтерв´ю сам Джемілєв, під час півгодинної телефонної розмови президент Росії пропонував татарам «зберігати нейтралітет, хоч це слово не пролунало». В результаті близько 300 тисяч кримських татар не брали участі в референдумі 16 травня про приєднання до Росії, але утрималися від збройної боротьби, фактично прийнявши новий статус-кво.

Нині Джемілєв мешкає в Києві. Обраний 25 травня президентом України Петро Порошенко збирається створити міністерство у справах Криму. Оглядачі в Києві не виключають, що очолить його Джемілєв.

На фото: співвітчизники вітають Мустафу Джемілєва під час його спроби повернутися до Криму 3 травня 2014 року.

 ДОБРОЧИННІСТЬ

Допоможемо вдовам українських військовиків, які загинули в Криму

Благодійна організація «Фонд відродження українського флоту», створена у 2011 році у Севастополі. У зв'язку з виходом ВМС України з Криму, благодійна організація «Фонд відродження Українського флоту» змінила юридичну адресу з Севастополя на Одесу: Рахунки Фонду закриті в севастопольських банках і відкриті в банківських установах м. Одеси, де Фонд продовжує свою роботу. Переобрано і керівництво Фонду. У зв'язку з виходом у відставку з посади президента Фонду віце-адмірала М.Г.Клітного – 1929 р.н., президентом Фонду обрано капітана 1 рангу у відставці Вадима Петровича Махна, 1953 р.н.

Банківські реквізити Фонду в «Приватбанку» міста Одеси:

БО «ФВУФ» ОКПО 37636604 МФО 328704
(Южное ГРУ ПАО НБ «Приватбанку»)
р/р 26005054309277 – у гривнях;
р/р 26000054315051 – в доларах USA;

Поточний рахунок у «Одеській регіональний дирекції АТ «Златобанк», МФО банку 380612. п/р №26000300002566 (у гривнях, доларах США, євро, російських рублях.

У вересні–квітні 2014 р. ми отримали на рахунки кошти від 4200 фізичних та 60 юридичних осіб, всього понад 1,65 млн. грн. та надали 1,26 млн. грн. допомоги військовослужбовцям ВМС ЗС України у Криму. Наприклад: Академія ВМС ЗС України імені П.С.Нахімова отримала – 160 тис. грн., Військово-морський ліцей – 50 тис. грн., особовому складу 25-ї та 85-ї берегових ракетних дивізіонів – по 40 тис. грн. Кошти отримали військовослужбовці на свої особисті картки через банкомати діючих у Криму російських банків. Витрати на міжбанківські трансзакції взяв на себе «Приватбанк». Залишок коштів на 30.05.14 р. складає 350 тис. грн.

Під час російської анексії Криму загинуло двоє військовослужбовців ЗС України: прапорщик Сергій Кокурін і майор Станіслав Карачевський. До сьогодні родини цих військовослужбовців державної допомоги не отримали.

Сім'я майора Станіслава Карачевського, якого застрелив російський сержант у гуртожитку військової частини, переїхала до Миколаєва. Триває дізнання щодо його загибелі. Спочатку розслідування проводила ГПУ, а зараз справу передано до гарнізонної прокуратури. Російська сторона проводить своє розслідування щодо «ненавмисного вбивства, яке відбулося на тлі неприязних особистих стосунків у неслужбовий час». Сподіватися на швидке подолання юридично-бюрократичних проблем та отримання 600 тис. грн. від МО України не доводиться (500 тис. вдові та 100 тис. грн. на дитину.)

Вдова загиблого прапорщика Сергія Кокуріна (престаріла хвора мати, 3-річна дочка та вдова, яка народила другу дитину після смерті чоловіка), залишилася у Криму і теж не може отримати державну допомогу у 700 тис. грн. (500 тис. вдові та по 100 тис. грн. на дитину.)

У місті Миколаєві 25 травня відбулося виїзне засідання правління «Фонду відродження флоту України», в якому взяли участь представники командування морської авіації ВМС ЗС України.

Ми зобов'язалися допомогти постраждалим сім'ям. У першу чергу вирішено зібрати кошти на квартиру у Миколаєві вдові майора Станіслава Карачевського.

Чекаємо Вашого співчуття та допомоги з позначкою «Благодійна допомога вдовам».

Вадим МАХНО,
Президент Фонду

 ВАНТАЖ-200

У ЧЕЧНЮ ПРИХОДЯТЬ ДОМОВИНИ

У Чечню доставили десятки убитих в Україні, частина з них служили у спецслужбах РФ

Від 35 до 45 жителів Чечні, які загинули в Донецькій області під час боїв, доставлені на батьківщину, багато хто з них служив раніше у спецбатальйонах, стверджують жителі Чечні.

У силових структурах республіки цю інформацію не коментують, пише газета «Кавказский узел».

Один із жителів Чечні сказав: «У мене родич працює в силових структурах. Він розповів, що вчора в республіку з України були привезені кілька десятків тіл загиблих там наших хлопців, які воювали на стороні ополчення».

«Більшість убитих із Гудермеського, Шалінського й Урус-Мартанівського районів. В один із районів нібито привезли шість трупів, в інший – чотири. Але цю інформацію особливо не поширюють. Тому що така вказівка керівництва. Загиблих ховають на місцевих цвинтарях», – зазначив він.

У боях в Україні беруть участь бійці колишніх батальйонів спецназу й добровольці з інших структур, стверджує житель Шалінського району Чечні Апти.

«Коли говорять, що там немає чеченців, це відверта неправда. За останні два тижні туди спрямовані бійці колишніх батальйонів спецназу «Захід» і «Схід», які підпорядкувалися ГРУ. Є також і нібито добровольці з інших структур», – сказав він.

«Про понесені там втрати також ніхто не говорить, але от я знаю, що серед загиблих є житель нашого району, із села Герменчук, якого привезли вчора, здається, з Донецька. Також є вбиті з Урус-Мартана, Гудермеса й інших місць», – розповів місцевий житель.

За словами джерела видання, зараз в Україну кинули так званих «кадировців».

«Туди їдуть найманці, яким обіцяли хороші гроші, і ті, кого туди нібито відрядили по службі. У цілому населення вкрай негативно ставиться до того, що сьогодні відбувається на сході України, тому що наш народ протягом останніх 20 років двічі зазначав на собі всі жахи війни», – сказав співрозмовник.

У силових структурах Чечні стверджують, що всі співробітники підрозділів правоохоронних органів республіки «перебувають у місцях своєї постійної дислокації і не виконують якихось завдань за межами регіону».

«Наших співробітників в Україні немає. Можливо, там перебуває певне число добровольців, але до силових структур республіки вони стосунку не мають. Що ж до даних про загиблих у Донецьку жителях нашої республіки, то якоїсь достовірної інформації з цього приводу в нас немає», – заявив чеченський офіцер.

Колишній депутат парламенту самопроголошеної Чеченської республіки Ічкерія (ЧРІ) правління Джохара Дудаєва на умовах анонімності сказав: «Практика використання чеченців і представників інших народів Північного Кавказу у вирішенні тих чи інших конфліктів, у яких зачіпалися інтереси Росії, застосовувалася ще на початку 90-х років. Досить згадати події в Нагорному Карабасі й Абхазії…».

 НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Презентація медалів св. Володимира…	Презентація медалей св. Володимира…
Картопля в мундирах…	Картопля в лушпинні…
Навіть при наявності таких товарів…	Навіть з такими товарами…
Недоторканість кордонів…	Недоторканність кордонів…
Область вічних снігів…	Пояс вічних снігів…
Англійська палата общин…	Англійська палата громад…
Наступним кроком в економіці…	Дальшим кроком в економіці
Полове збочення…	Статеве збочення…
Самий древній…	Найстародавніший, найдавніший…
Проведено сумісне засідання керівних органів…	Проведено спільне засідання керівних органів…
Людина солідних років…	Літня (немолода) людина (людина поважного віку)…
Чудний день…	Чудовий день…
Щекотлива обставина…	Дражлива (делікатна) обставина…
Вести профілактичну роботу по запобіганню правопорушень…	Вести профілактику правопорушень…
Вимагає багато часу розв'язання цієї проблеми…	Розв'язання цієї проблеми забирає багато часу…
Назло…	На зло…
Про це я скажу нижче…	Про це я скажу далі…
Нудьга гложе…	Нудьга гнітить (гризе, пече)…
В повен ріст…	На повен зріст…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044) 353-19-77, моб. (095) 718-98-00, (068) 789-59-12, **e-mail: voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9